

Jan Maria Vianney (farář Arský), kněz

narozen: 8. května 1786, Dardilly (Francie)

zemřel: 4. srpna 1859, Ars (Francie) patron farářů

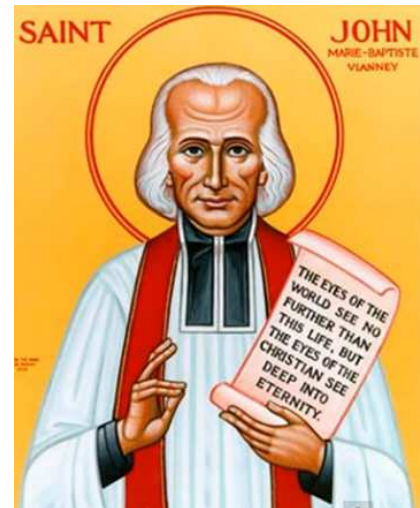
Návštěva v Ars-sur-Formans je nezapomenutelná. Toto místo na sever od Lyonu není zvlášť krásné ani neskrývá velké umělecké poklady; je tu něco jiného, co zaujme návštěvníka. Je to vzpomínka na muže, který se svým životem stal příkladem farářům celého světa, vzpomínka na Jana Maria Vianneye, zvaného „farář Arský“.

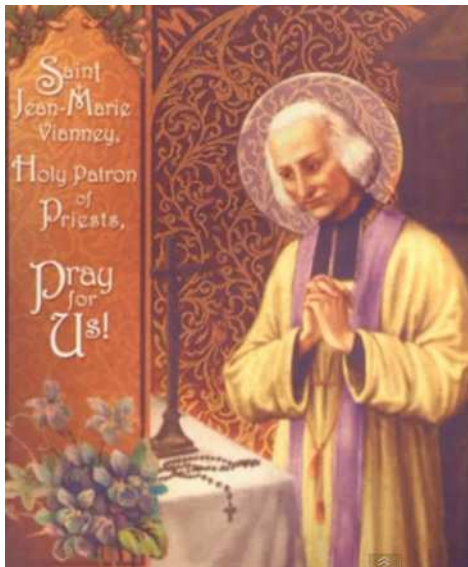
Jan Maria Vianney se narodil 8. května 1786 jako syn zbožných sedláků v Dardilly nedaleko Lyonu. Jeho mládí spadá do neklidné doby Francouzské revoluce, kdy byli katoličtí křesťané pronásledováni. Ve vší tajnosti dostal Jan náboženskou výchovu a přijal první svaté přijímání. Podle jeho vzpomínek, největší vděk matce asi patřil zato, že ho naučila dobře se modlit. Uvádí se, že Janovi rodiče měli 6 dětí a když měl Jan tři roky vypukla Francouzská revoluce. Těžkost doby dokresluje také to, že přes velkou zbožnost Jana i rodiny, přistupoval k prvnímu sv. přijímání až ve 13-ti letech a to ještě při mši svaté sloužené v tajnosti pronásledovaným knězem.

Již z doby, kdy jako dítě pásal dobytek, vyzařuje vřelá mariánská úcta. Na pastvu nosil obrázek Panny Marie, který zavěšoval na strom, aby před ním pokračoval v modlitbě. Zde svěřoval Matce Boží situaci v zemi i svou touhu stát se knězem.

Když se v 19-ti letech pokoušel naučit potřebnou latinu, pokusy ztroskotaly na jeho neschopnosti učit se slovíčka. Kněžský seminář musel opustit, protože nestačil požadavkům. Farář v malém městě Ecully však dávno poznal, že Jan Maria Vianney je povolán ke kněžství, a znovu se ho ujal. V r. 1815 konečně přece přijal právě třicetiletý Jan v Grenoblů kněžské svěcení, ačkoli zdaleka neodpovídal požadavkům kladeným na kandidáta kněžství.

Poté, co Jan čtyři roky zastával v Ecully místo kaplana, svěřili mu r. 1819 zcela zchátralou faru v Ars-sur-Formans. Když přišel nový farář, vládla v obci náboženská lhostejnost. Teď se zde ukázala pravá velikost prostého kněze z Dardilly. Horlivě a obětavě působil Vianney na mravní obnovu ve své farnosti. Jeho kněžský a osobní boj byl tvrdý, ale nakonec se všechny námahy vyplatily. Za několik let se vesnice Ars zcela změnila. Nevyčerpatelnou trpělivostí, stálou dobrotou a v neposlední řadě svými nadpřirozenými dary milosti - měl dar uzdravování a prorokování - se Janu Marii Vianneyovi podařil zázrak. Z trosek farnosti vytvořil namáhavou duchovní péčí vzornou lodičku Boží.

Janův den měl nezvyklý rozvrh. Spával často sotva tři hodiny. Již ke druhé hodině v noci usedal do zpovědnice, u které ho očekávali kající. Denně zpovídal asi 12 - 17 hodin. V 7 nebo v 8 hodin měl mši svatou, po ní zasedl do zpovědnice. O 11-té hodině míval kázání nebo výklad katechismu. Zpovídal pak i odpoledne, po katechezi v dětském útulku. V posledních letech života stoupl počet těch, kteří ho ročně vyhledávali ze 30 000 na 100 000 lidí. Prostí i vznešení kající se v jeho zpovědnici zbavovali duševní bídy a získávali pokoj a posilu k lepšímu životu.

Brzy začaly pravidelné pouti do Arsu, davy lidí přitahovala prostá kázání Vianneye, z něhož vycházelo silné charisma. Farář z Arsu, jak ho brzy nazývali, potlačoval své vlastní potřeby zcela do pozadí, málo jedl a skoro nespal, takže mohl působit ve dne v noci: ve dne na kazatelně, v noci ve zpovědnici. Diecézní biskup jmenoval Jana Marii Vianneye nakonec dokonce čestným kanovníkem, vláda v r. 1855 rytířem čestné legie. Občas byl ovšem vystaven těžkému nevrazení závistivých farářů, kteří mu nepřáli jeho úspěch.

Ve věku 73 let zemřel abbé Vianney 4. srpna 1859, zcela vyčerpán, na své faře. Krátce před svou smrtí ještě založil dívčí školu a sirotčinec, udržované z pouhých darů.

Kdo má dnes to štěstí a může putovat, nerušen davy lidí, několika uličkami Arsur-Formans, může se v hlubokém klidu, který zde panuje, přenést do doby před půldruhým stoletím, kdy se nepatrný kněz Vianney pozvedl z ničeho k jedné z vynikajících osobností katolické církve.

V předsíni kostela stojíme ještě v původním kostele, kde můžeme vidět jednoduchou kazatelnu Jana Marie Vianneye a vpravo od vchodu zpovědnici duchovního správce. V obílené Chapelle du Coeur (kapli Srdce) stojí relikviář se srdcem faráře z Arsu a slavná socha modlícího se duchovního, který byl 31. května 1925 papežem Piem XI. svatořečen a r. 1929 jmenován patronem všech farářů. Dojímavá je také obchůzka chudičkou farou Vianneyovou, kde je zachováno vše tak, jak to vypadalo za života faráře. Stojí tu ještě jeho vysoká postel v ložnici, hliněné nádoby na stole a na skříních v kuchyni, v komoře leží ještě knihy na psacím stole. Několik metrů dolů vesnickou ulicí stojí návštěvník náhle před prostou, obrovskou kryptou, která byla postavena v r. 1960, aby pojala davy poutníků, kteří rok co rok proudí do této vesničky ve střední Francii, aby uctili faráře z Arsu. Dodnes je Jan Maria Vianney příkladem kněží a duchovních správců na celém světě.

Zobrazování: Jan Maria Vianney je na obrazech vidět jako farář s rochetou a štolou.

Myslete na to, děti moje, že poklad křesťana není na zemi, ale v nebi. Naše myšlení má tedy směřovat tam, kde je náš poklad.

Člověk má krásný úkol a poslání: modlit se a milovat. Modlete se tedy a milujte, v tom spočívá štěstí člověka na zemi.

Modlitba není nic jiného než sjednocení s Bohem. Kdo má srdce čisté a spojené s Bohem, cítí v sobě balzám, sladkost, která ho naplňuje rozkoší; obklopuje ho podivuhodné světlo. V tomto důvěrném sjednocení jsou Bůh a duše jako dva dohromady slité kusy vosku; nelze je už rozdělit. Toto spojení Boha s jeho maličkým tvorem je něco překrásného. Je to štěstí, jež nelze pochopit. Byli bychom si zasloužili, abychom se nesměli modlit. Ale Bůh nám ve své dobrotě dovolil, abychom s ním rozmlouvali. Naše modlitba je kadidlem, které přijímá s největším zalíbením. Děti moje, vaše srdce je sice malé, ale modlitba ho rozšiřuje a činí ho schopným milovat Boha. Modlitba nám dává předtuchu nebe, sestupuje k nám kousek ráje. Nikdy nás neponechá bez sladkosti; vylévá se do duše jako med a osladí všechno. Strasti se při dobré modlitbě rozplynou jako sníh na slunci. Modlitba působí, že čas plyne velice rychle a tak příjemně, že ani nepozorujeme jeho trvání. Poslyšte, když jsem byl farářem v Bresse a když byli jednou skoro všichni moji kolegové nemocní, musel jsem konat dlouhé cesty, a přitom jsem se modlil k Pánu Bohu; a ujišťuji vás, že se mi nikdy nezdála cesta dlouhá. Někteří lidé se hluboce pohrouží do modlitby jako ryba do vody, protože jsou zcela oddáni Pánu Bohu. V jejich srdci není žádná přehrada. Jak mám rád takové velkodušné duše! Svatý František z Assisi a svatá Koleta viděli našeho Pána a rozmlouvali s ním, jako my spolu rozmlouváme. My však často přijdeme do kostela a nevíme, co máme dělat nebo oč máme prosit. A přece ví každý velmi dobře, když k někomu jde, proč tam jde. Ale někteří dokonce jako by Pánu Bohu říkali: „Chci ti přednést pár slov, abych měl od tebe pokoj...“. Často myslím na to, že když se přijdeme poklonit Pánu, dosáhli bychom všeho, oč žádáme, kdybychom ho o to prosili opravdu s živou vírou a čistým srdcem.

Z katechezí sv.faráře arského o modlitbě

Všemohoucí a milosrdný Bože, Tys dal svatému Janu, faráři arskému, podivuhodnou schopnost vést svěřené duše; prosíme Tě, naplň také nás láskou svého Syna, ať milujeme své bratry a přivádíme je k Tobě, abychom společně

*došli do věčné slávy. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s
Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen*